

Влакътъ бѣше спрѣлъ на нѣкаква спирка. Настана самотоха. Нѣкой викаше отъ долу :

— Санитаръ ! Санитаръ !

— Широкоплещестиятъ подофицеръ се обади отъ прозорецъ : — Защо ви е санитаръ, тукъ има милосердна сестра. . . Какво се е случило ?

— На подпоручика тече кръвъ изъ раната, отворила се е.

— Въ първия вагонъ ли е ? — пита подофицерътъ.

— Да, да, въ първия. . . По-скоро, по-скоро.

Хайде, Сестро и за васъ работа се намѣри. . . не бива да почивате като насъ. . . Елате съ менъ да ви заведа. — И бѣлокосия Цоко взема чантата ми и ме заведе при подпоручика. Той е отъ последния випускъ Билъ раненъ въ гърдитѣ и ужъ оздравялъ. Исписали го и го пратили въ минохвъргачната дружина. Сега отива на фронта. Спялъ, нѣкакъвъ кошмаръ го събужда и той се помжчилъ да стане, а нѣщо въ гърдитѣ се скжсало и рухнала кръвъ.

Отъ дишането кръвта блика. Съблякахме дрехитѣ му и почнахъ да го превързвамъ. Цоко ми помага, а около насъ сж нѣколко офицери, които неспокойно гледатъ своя младъ прижълтѣлъ другаръ.

Кръвта спрѣхъ, направихъ пълна превръзка и го положихме да легне на клупата. Дигнахъ ризата му да я подамъ на Цоко да се наикисни веднага въ вода и отъ нея пада шрапнелно куршумче. Това ме успокои. То е било подъ кожата надъ едно отъ ребрата и едва сега намѣрило изходъ.

— Не се страхувайте, раната не е дълбока, ще заздравя скоро.

— Значи нѣма да го оставяме въ Пловдивъ ? — пита стоящия надъ менъ капитанъ.

— Нѣма. Тамъ на гарата да го прегледа пакъ нѣкой лѣкаръ и да му направи по-добра превръзка.

Офицеритѣ не ме пустнаха да отида на мѣстото си, тѣ ми направиха едно мѣсто при болния и единъ по единъ излѣзоха въ коридора. Тѣ сж всички сериозни и замислени. Говорятъ тихо и само по служба. Това гнети.